

L'elecció del rei

En una bella plana, per on passava un riu gran i ample, hi havia aplegades moltes bèsties que volien elegir un sobirà. Havien arribat, per majoria, a l'acord que el Lleó fos el rei; però el Bou s'hi oposava obstinadament i, per mostrar-ho, va dir aquestes paraules:

—No hi estic d'acord: el rei ha de ser una persona bona, gran, humil i que no provoqui dany als seus súbdits. En canvi, el Lleó és una bèstia que, a més de no ser gran, ens espanta quan rugeix i menja altres animals que alhora estan sota la seva protecció. Al meu parer, caldria escollir el Cavall com a rei, perquè és un animal gran, bell, lleuger, humil i, sobretot, és un animal que no menja carn.

El Cérvol, el Cabirol i el Moltó, i totes les altres bèsties herbívores, estaven molt satisfetes amb allò que el Bou explicava, però la Guineu es va avançar i els va dir:

—Quan Déu va crear el món, no ho va fer perquè l'home fos conegut i estimat; tot el contrari, el va fer per tal que

l'home conegués i estimés Déu. Seguint el mateix criteri, Déu va voler que les bèsties fóssim serventes de l'home, independentment que ell s'alimentés tant de carn com d'herbes. Per tant, no heu d'escoltar el Bou, que refusa el Lleó pel fet de menjar carn, sinó que heu de seguir l'ordre que Déu ha establert en les seves criatures.

El Bou va replicar, amb el suport dels seus companys, les paraules de la Guineu explicant que per això deia ell que el Cavall —que és herbívor— fos el rei, perquè ell i el seu grup es prenien seriosament l'elecció de sobirà, i si ells haguessin tingut males intencions, no proposarien d'escollir el Cavall, amb qui competeixen a l'hora de cruspir-se l'herba. I també va dir que segurament la Guineu feia costat al Lleó no pas per la seva noblesa, sinó perquè viu de les romanalles de la seva caça, un cop aquest s'ha atipat.

Tantes paraules van intercanviar les dues parts, que tota la Cort va quedar desconcertada i el procés d'elecció es va encallar. L'Ós, el Lleopard i la Pantera, que en secret també tenien la pretensió de ser escollits com a rei, van demanar un ajornament per poder pensar millor quina bèstia era més digna de ser elegida com a sobirà. La Guineu va endevinar les seves intencions i els va respondre amb un exemple que els havia d'alliçonar:

—Vet aquí que una vegada, en una catedral, s'havien reunit els representants dels diversos estaments religiosos en capítol per tal d'escollir-ne un per ser bisbe. Hi havia una forta oposició entre diferents bàndols: els canonges donaven suport al sagristà perquè era un home savi i virtuós; mentre que el cabiscol³

³Cabiscol: Responsable del cant que el grup de monjos o sacerdots fa en una celebració.

i l'ardiaca⁴ s'hi oposaven perquè ells mateixos ambicionaven el títol, de manera que van coincidir a defensar la candidatura d'un canonge que era més aviat beneït, dèbil i luxuriós. La resta de religiosos implicats en la deliberació es van sorprendre d'aquesta tria i per això un d'ells va dir: «Si el Lleó és escollit rei, i l'Ós, la Pantera i el Lleopard mantenen la seva oposició, el Lleó no els tindrà mai en consideració; però si el Cavall és rei i el Lleó hi atempta, ¿com podrà venjar-se'n el Cavall, que no és una bèstia tan forta com el Lleó?».⁵

Quan l'Ós, la Pantera i el Lleopard van haver escoltat l'exemple que la Guineu els havia contat, van agafar por del Lleó i van acceptar la seva elecció com a rei. Així doncs, amb el suport de totes les bèsties carnívores i a desgrat de les herbívores, el Lleó va ser coronat i, a partir d'aquell moment, el rei va donar permís que els animals que menjaven carn visquessin d'aquells que menjaven herba.

* * *

Més endavant, es van tornar a aplegar en parlament les bèsties que gaudien de la confiança del rei per ordenar la seva cort. La deliberació es va allargar tot el dia fins ben entrada la nit, de manera que ni el rei ni els seus barons no havien menjat ni begut res. Quan van finalitzar, es van adonar que estaven afamats.

—Llop, Guineu, estem morts de fam! Què podríem menjar?

⁴Ardiaca: Responsable de prendre decisions en llocs o moments en què no hi ha el bisbe.

⁵Amb aquesta història, la Guineu va voler alertar els que l'escoltaven que, si es deixaven endur per l'ambició personal de poder i l'enfrontament amb l'altre bàndol, hi havia el perill que acabessin escollint un rei massa dèbil per fer la seva tasca principal, que és protegir els seus súbdits, però que si escollien un rei fort era millor que no els veiés com a enemics, sinó que el tinguessin al seu favor.

—Senyor nostre, és massa tard per caçar vianda —van respondre el Llop i la Guineu—, però per aquí a prop hem vist el vedell, fill del Bou, i el pollí, fill del Cavall, que bé us podrien proveir d'un àpat abundós.

El Lleó va estar encantat amb la proposta dels seus súbdits i va fer cridar el pollí i el vedell, que, obediets, hi acudiren tot prest. El rei i els seus barons se'ls van cruspír en un tres i no res.

Quan el Bou i el Cavall ho van saber, es van enfurismar tant, que tots dos van decidir deixar el món de les bèsties i posar-se al servei de l'home a canvi que els vengés la gran falta que el seu senyor, el Lleó, havia comès en contra seu. Però l'única cosa que va fer l'home va ser cavalcar el Cavall i posar una arada al Bou.

* * *

Passat un cert temps, el Cavall i el Bou es van trobar i cadascun va demanar al seu antic company com li anava la vida.

—És molt fatigós servir el meu senyor! —va dir el Cavall—. Tot el dia em cavalca i em fa córrer amunt i avall. No puc gaudir ni d'un petit moment de llibertat! Et ben asseguro que voldria alliberar-me'n i tornar a sotmetre'm al Lleó!

Just després d'haver expressat aquestes paraules, el Cavall va recordar que el Lleó menja carn i que gaudia del privilegi d'haver estat nomenat rei:

—Bé, de fet no... Prefereixo restar sota el domini de l'home, que almenys no menja carn de cavall!

Un cop el Cavall va haver acabat el seu discurs, el Bou li va explicar que també la seva feina era molt fatigosa perquè es passava tot el dia llaurant amb l'arada. I va afegir:

—A més a més, no em deixa menjar ni una engruna del blat del camp que jo mateix he llaurat! Em diu que ja puc pasturar quan acabo la jornada, sense tenir en compte que durant tot el dia hi han passat cabres i ovelles que no em deixen ni les escorialles!

Molt i molt es va queixar el Bou del seu senyor, mentre el Cavall el consolava tant com podia.

Aleshores es va apropar un carnisser que venia a comprovar si el Bou era prou gras després que el seu patró l'hi hagués ofert. El Bou va contar al Cavall que el seu amo volia vendre'l perquè el duguessin a l'escorxador i esdevingués àpat per als homes. El Cavall va lamentar que l'home premiés així de malament tot el servei que el Bou li havia fet. Tots dos van plorar molta estona fins que el Cavall va aconsellar al Bou que fugís i que tornés a la seva terra, que més li valia viure en perill de mort i amb angúnies, que amb un senyor malagraït.